

UIK
Ulusal İşletmecilik Kongresi

11. ULUSAL İŞLETMECİLİK KONGRESİ

10 - 12 MAYIS 2012 - RIXOS / KONYA

**“Yükselen Bir Değer Olarak:
İşletmecilik”**

BİLDİRİLER KİTABI

Editör
Prof. Dr. Mahmut TEKİN

Selçuk Üniversitesi
İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi
İşletme Bölümü

11. ULUSAL İŞLETMECİLİK KONGRESİ

“Yükselen Bir Değer Olarak: İşletmecilik”

10 - 12 MAYIS 2012 - RIXOS / KONYA

ISBN
978-605-4366-74-3

Kapak Tasarımı
Recep TAN

Dizgi
Halil AKTEN

Her hakkı saklıdır.
Kitabın tamamı ya da bir bölümü yazarın izni olmadan herhangi bir sistemle çoğaltılamaz,
elektronik ortamlarda depolanamaz,
yayınlanamaz, hazırlanma biçimi taklit edilemez.

Aybil Yayınevi Sertifika Nu. : 17394
Aybil Basımevi Sertifika Nu.:20781

Baskı

Aybil Dijital Baskı Sistemleri ve Matbaa
Ferhuniye Mah. Sultanşah Cad. Nu.: 30/A KONYA
Tel : 0332 350 21 71 Faks: 0332 350 71 21
info@aybilkopi.com

Konya, Mayıs 2012

ÜİK11 ONURSAL BAŞKANI

Prof. Dr. Hakkı GÖKBEL

Selçuk Üniversitesi Rektörü

ÜİK11 DÖNEM BAŞKANI

Prof. Dr. Mahmut TEKİN

Selçuk Üniversitesi

ÜİK11 DANIŞMA KURULU

Prof. Dr. A.Asuman AKDOĞAN
Prof. Dr. Canan AY
Prof. Dr. Fatih Coşkun ERTAŞ
Prof. Dr. Güven MURAT
Prof. Dr. İrfan ÇAĞLAR
Prof. Dr. M. Şükrü AKDOĞAN
Prof. Dr. Mahmut PAKSOY
Prof. Dr. Mahmut TEKİN
Prof. Dr. Metin Kamil ERCAN
Prof. Dr. Nevin YÖRÜK
Prof. Dr. Ömür N. TİMURCANDAY ÖZMEN
Prof. Dr. Ramazan AKTAŞ
Prof. Dr. Rasih DEMİRCİ
Prof. Dr. Reşat KARCIOĞLU
Prof. Dr. Rifat YILDIZ
Doç. Dr. Başaran ÖZTÜRK

Erciyes Üniversitesi
Celal Bayar Üniversitesi
Gazi Osman Paşa Üniversitesi
Zonguldak Karaelmas Üniversitesi
Hitit Üniversitesi
Erciyes Üniversitesi
İstanbul Kültür Üniversitesi
Selçuk Üniversitesi
Gazi Üniversitesi
Türk Hava Kurumu Üniversitesi
Dokuz Eylül Üniversitesi
TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi
Gazi Üniversitesi
Atatürk Üniversitesi
Erciyes Üniversitesi
Niğde Üniversitesi

ÜİK11 BİLİM KURULU

Prof. Dr. A. Hamdi İSLAMOĞLU
Prof. Dr. A.Asuman AKDOĞAN
Prof. Dr. Abdürrahman FETTAHOĞLU
Prof. Dr. Adem ÇABUK
Prof. Dr. Adem ÖĞÜT
Prof. Dr. Adnan ÇELİK
Prof. Dr. Ahmet Cevat ACAR
Prof. Dr. Alaeddin TİLEYLİOĞLU
Prof. Dr. Ali ALP
Prof. Dr. Ayhan TORAMAN
Prof. Dr. Ayşe Oya ÖZÇELİK
Prof. Dr. Azmi YALÇIN
Prof. Dr. Baybars TEK
Prof. Dr. Belkis ÖZKARA
Prof. Dr. Berna TANER
Prof. Dr. Bilgin TAK
Prof. Dr. Birdoğan BAKI
Prof. Dr. Birol BUMİN
Prof. Dr. Canan AY
Prof. Dr. Canan ÇETİN
Prof. Dr. Cavide Bedia UYARGİL
Prof. Dr. Ceyhan ALDEMİR
Prof. Dr. Çağatay ÜNÜSAN
Prof. Dr. Demet Bayraktar
Prof. Dr. Doğan Yaşar AYHAN
Prof. Dr. Dursun BİNGÖL
Prof. Dr. Edip ÖRÜCÜ
Prof. Dr. Ekrem YILDIZ
Prof. Dr. Engin YILDIRIM
Prof. Dr. Erhan ADA
Prof. Dr. Erol EREN
Prof. Dr. Esin Can MUTLU
Prof. Dr. Esin KÜHEylan
Prof. Dr. Fatih Coşkun ERTAŞ

Kocaeli Üniversitesi
Erciyes Üniversitesi
Kocaeli Üniversitesi
Yalova Üniversitesi
Selçuk Üniversitesi
Selçuk Üniversitesi
İstanbul Üniversitesi
Çankaya Üniversitesi
TOBB Ekonomi Üniversitesi
Üretim Araştırmaları Derneği
İstanbul Üniversitesi
Çukurova Üniversitesi
Dokuz Eylül Üniversitesi
Afyon Kocatepe Üniversitesi
Dokuz Eylül Üniversitesi
Uludağ Üniversitesi
Karadeniz Teknik Üniversitesi
Gazi Üniversitesi
Celal Bayar Üniversitesi
Marmara Üniversitesi
İstanbul Üniversitesi
Dokuz Eylül Üniversitesi
Karatay Üniversitesi
İstanbul Teknik Üniversitesi
Başkent Üniversitesi
Gazi Üniversitesi
Balıkesir Üniversitesi
Kırıkkale Üniversitesi
Sakarya Üniversitesi
İzmir Ekonomi Üniversitesi
Beykent Üniversitesi
Yıldız Teknik Üniversitesi
Dokuz Eylül Üniversitesi
Gazi Osman Paşa Üniversitesi

Prof. Dr. Fatma KÜSKÜ
Prof. Dr. Fehmi KARASIOĞLU
Prof. Dr. Fulya SARVAN
Prof. Dr. Göksel ATAMAN
Prof. Dr. Gönül BUDAK
Prof. Dr. Gülay BUDAK
Prof. Dr. Gültekin RODOPLU
Prof. Dr. Gültekin YILDIZ
Prof. Dr. Güneş GENÇYILMAZ
Prof. Dr. Güven MURAT
Prof. Dr. Halil SARIASLAN
Prof. Dr. Haluk SOYUER
Prof. Dr. Hasan Kürşat GÜLEŞ
Prof. Dr. Hülya TÜTEK
Prof. Dr. Hüseyin ÖZGEN
Prof. Dr. İrfan ÇAĞLAR
Prof. Dr. İsmail EFİL
Prof. Dr. Kemal ESENGÜN
Prof. Dr. Kemal KURTULUŞ
Prof. Dr. Kemalettin CONKAR
Prof. Dr. Lale Erdem KARABIYIK
Prof. Dr. M. Şükrü AKDOĞAN
Prof. Dr. Mahir NAKİP
Prof. Dr. Mahmut PAKSOY
Prof. Dr. Mahmut TÊKİN
Prof. Dr. Mehmet BARCA
Prof. Dr. Mehmet Necdet TİMUR
Prof. Dr. Mehmet ŞAHİN
Prof. Dr. Melek VERGİLİEL TÜZ
Prof. Dr. Melih ERDOĞAN
Prof. Dr. Meftin Kamil ERCAN
Prof. Dr. Murat FERMAN
Prof. Dr. Mustafa Ömer İPÇİ
Prof. Dr. Muzaffer BODUR
Prof. Dr. Mümin ERTÜRK
Prof. Dr. Naim Ata ATABEY
Prof. Dr. Neriman GÜNDOĞAN
Prof. Dr. Nermin UYGUÇ
Prof. Dr. Nevin YÖRÜK
Prof. Dr. Nihat ERDOĞMUŞ
Prof. Dr. Nurullah GENÇ
Prof. Dr. Okan TUNA
Prof. Dr. Osman ALTUĞ
Prof. Dr. Osman ÇEVİK
Prof. Dr. Osman DEMİRDÖĞEN
Prof. Dr. Osman OKKA
Prof. Dr. Ömer TORLAK
Prof. Dr. Ömür N. TİMURCANDAY ÖZMEN
Prof. Dr. Önder BARLI
Prof. Dr. Öznur YÜKSEL
Prof. Dr. Rahmi YAMAK
Prof. Dr. Ramazan AKTAŞ
Prof. Dr. Rasih DEMİRCİ
Prof. Dr. Remzi ALTUNIŞIK
Prof. Dr. Reşat KARCIOĞLU
Prof. Dr. Rezzan TATLIDİL
Prof. Dr. Rifat YILDIZ
Prof. Dr. Sanem ALKIBAY
Prof. Dr. Sehavet GÜRDAL
Prof. Dr. Semra BİRGÜN
Prof. Dr. Serap ÇABUK
Prof. Dr. Serdar KILIÇKAPLAN

İstanbul Teknik Üniversitesi
Selçuk Üniversitesi
Akdeniz Üniversitesi
Marmara Üniversitesi
Dokuz Eylül Üniversitesi
Dokuz Eylül Üniversitesi
Kocaeli Üniversitesi
Sakarya Üniversitesi
Aydın Üniversitesi
Zonguldak Karaelmas Üniversitesi
Başkent Üniversitesi
Ege Üniversitesi
Selçuk Üniversitesi
İzmir Ekonomi Üniversitesi
Çukurova Üniversitesi
Hitit Üniversitesi
Uludağ Üniversitesi
Karamanoğlu Mehmet Bey Üniversitesi
İstanbul Üniversitesi
Afyon Kocatepe Üniversitesi
Uludağ Üniversitesi
Erciyes Üniversitesi
Erciyes Üniversitesi
İstanbul Kültür Üniversitesi
Selçuk Üniversitesi
Sakarya Üniversitesi
Anadolu Üniversitesi
Anadolu Üniversitesi
Uludağ Üniversitesi
Anadolu Üniversitesi
Gazi Üniversitesi
Işık Üniversitesi
Hacettepe Üniversitesi
Boğaziçi Üniversitesi
Beykent Üniversitesi
Selçuk Üniversitesi
Uludağ Üniversitesi
Dokuz Eylül Üniversitesi
Türk Hava Kurumu Üniversitesi
Kocaeli Üniversitesi
Kocaeli Üniversitesi
Dokuz Eylül Üniversitesi
Marmara Üniversitesi
Karamanoğlu Mehmet Bey Üniversitesi
Atatürk Üniversitesi
Karatay Üniversitesi
Eskişehir Osmangazi Üniversitesi
Dokuz Eylül Üniversitesi
Atatürk Üniversitesi
Çankaya Üniversitesi
Karadeniz Teknik Üniversitesi
TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi
Gazi Üniversitesi
Sakarya Üniversitesi
Atatürk Üniversitesi
Ege Üniversitesi
Erciyes Üniversitesi
Gazi Üniversitesi
Marmara Üniversitesi
İstanbul Ticaret Üniversitesi
Çukurova Üniversitesi
Hitit Üniversitesi

Doç. Dr. Mete SEZGİN	Selçuk Üniversitesi
Doç. Dr. Mikail ALTAN	Selçuk Üniversitesi
Doç. Dr. Musa Özata	Selçuk Üniversitesi
Doç. Dr. Muammer ZERENLER	Selçuk Üniversitesi
Doç. Dr. Rifat İRAZ	Selçuk Üniversitesi
Doç. Dr. Serdar ÖGE	Selçuk Üniversitesi
Doç. Dr. Yunus CERAN	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. Aziz ÖZTÜRK	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. A. Aslan ŞENDOĞDU	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. Ceyhan Çağlar KILINÇ	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. Derya ÖZLHAN	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. Erkan AKGÖZ	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. Fahri KURŞUNEL	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. F. Atıl BİLGE	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. Mehmet YILDIZ	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. Melek ACAR BOYACIOĞLU	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. Muhammet BEZİRCİ	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. Murat SEZGİN	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. Ramazan GÖRAL	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. Şafak ÜNÜVAR	Selçuk Üniversitesi
Yrd. Doç. Dr. Vural ÇAĞLIYAN	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Dr. Aydan YÜCELER	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Dr. Ayşe KOCABACAK	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Dr. Alper Tunga ALKAN	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Dr. Burcu DOĞANALP	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Dr. Ferdi BİŞKİN	Konya Üniversitesi
Arş. Gör. Dr. İbrahim Erem ŞAHİN	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Abdullah YILMAZ	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Ali AKGÜN	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Celal Cahit AĞAR	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Ebru YILDIRIM	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Emel CELEP	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Emel GELMEZ	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Emine Nihan CİCİ	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Esen ŞAHİN	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Esra ÇİFTÇİ	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Gamze TORAMAN	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Kazım KARABOĞA	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Kemal NALÇIN	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Kemalettin ERYEŞİL	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Mehtap FİNDİK	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Mustafa Tahir DEMİRSEL	Selçuk Üniversitesi
Arş. Gör. Zeynep ERGEN	Selçuk Üniversitesi

ZAMAN YÖNETİMİ KAPSAMINDA TÜRK ATASÖZLERİNDE ZAMANA BAKIŞ

Yrd. Doç. Dr. Şaban ESEN
Bartın Üniversitesi, İİBF
İşletme Bölümü
sesen@bartin.edu.tr

Bahar DEMİRBAŞ
Bartın Üniversitesi, Sosyal Bilimler
Enstitüsü, İşletme ABD Yüksek
Lisans Öğrencisi
bdemirbas@bartin.edu.tr

ÖZET

Bu çalışmada, gerek iş hayatında ve gerekse özel hayatta sıklıkla dile getirilen, zaman yönetimi, zamanı etkin kullanma gibi olguların, bir toplumun kültürel geçmişinin de etkileri olabileceğinden hareketle, Türk atasözleri ve deyimlerinde zaman olgusu incelenmek amaçlanmıştır.

Çalışmada ikincil verilerden (atasözleri ve deyimler) yararlanılmıştır. Veri elde etmede nitel araştırma yöntemlerinden, "içerik analizi" tekniğinden yararlanılmıştır.

Çalışma sonucunda atasözleri ve deyimleri, acele etmeme, ertelememek, kendini tanımak, planlama yapmak, yetki devretmek ve öncelik sırası belirlemek şeklinde bir kategorik yapılanmaya tabi tutulmuş ve her bir kategoride kendi içinde zaman kullanımı konusunda olumlu veya olumsuz olarak değerlendirilebilecek şekilde sınıflandırılmıştır. Yapılan sınıflandırmada atasözlerinin büyük çoğunluğunun (%72) zamanın etkin kullanılması gerektiğine dikkat çektikleri sonucuna varılmıştır. Bununla beraber zaman kavramına önem atfetmeyen atasözleri de tespit edilmiştir.

Anahtar kelimeler: Zaman, zaman yönetimi, atasözleri, yönetim

GİRİŞ

Bu çalışmada yanıtı aranacak temel sorun, "Türk atasözleri ve deyimlerinde zamana bakış açısı" ölçülmek istenmektedir. Zamanın etkin kullanımıyla ilgili çalışmaların sayısı oldukça fazladır. Ancak bir toplumun zaman algısında o toplumun değer yargıları ve inançlarının da etkisi yadsınamayacak derecede fazladır. Bu gerçeklerden yola çıkarak çalışmada, zaman kavramına Türk atasözleri ve deyimlerinde nasıl bir algıyla yaklaşıldığı ortaya konmaya çalışılacaktır. Bilimsel çalışmalarda sınıflandırma yapmak konunun daha iyi anlaşılması açısından bir zorunluluktur. Buradan hareketle çalışmada zaman kavramına olumlu vurgu yapan (önemseyen) atasözleri ve deyimler ile zamanı fazla önemsemeyen (olumsuz) şeklinde bir sınıflandırma yapılarak konu bilimsel bir temele oturtulmaya çalışılacaktır. Çalışmada veri elde etmede nitel araştırma yöntemlerinden "içerik analizi" tekniğinden yararlanılmıştır.

1. ZAMAN KAVRAMI VE YÖNETİMİ

Zaman, her gün ve her an yaşadığımız ama üzerinde fazla düşünmediğimiz, hatta tam olarak ne olduğunu bile pek bilmediğimiz bir olgudur. Herkesin eşit düzeyde sahip olduğu fakat aynı şekilde kullanmadığı son derece değerli, eşsiz bir kaynak olan zamanı boyutlarının olmaması nedeniyle (enin, boyunun ve derinliğinin olmaması nedeniyle) tanımlamak oldukça güçtür (Örücü ve diğ., 2007:10). Teknoloji,

enformasyon ve iletişim alanlarındaki büyük gelişmeler ülkelerin ekonomik yarışını hızlandırmıştır, dolayısıyla rekabet artmış; kalite verimlilik daha da önem kazanmıştır. Değişen bu koşullarda insan-zaman ilişkisi daha da belirginleşmiştir. Günümüzde zamanın azlığından şikâyet eden insanların sayısı azımsanmayacak kadar çoktur. Oysaki zaman insanların her dönemde eşit olarak sahip oldukları tek kaynaktır. Üstelik çoğaltılamaz ya da depolanamaz (Örücü, 2009:121-122). Zaman günümüzde hem ulusal hem de uluslar arası rekabette önemli unsurlardan biridir. 1960'larda üretim, 70'li yıllarda maliyet, 80'li yıllarda kalite günümüzde ve gelecekteki yıllarda zaman, örgütlerin rekabet üstünlüğü sağlamaları açısından en önemli unsur olarak ortaya çıkmaktadır (Akgemci, 2009:4).

Zaman yönetimi ise; işgücü yoğun yöneticilerin zamanlarını daha iyi organize etmelerine yardımcı olmak amacıyla bir eğitim aracı olarak Danimarka'da doğup, dünyaya yayılmış ve günümüzde özellikle profesyonel çalışma hayatında başarının en önemli unsurlarından biri durumuna gelmiştir (Akatay, 2003:283). Üzerinde durduğumuz, ifade ettiğimiz zaman yönetimi, zamanı yönetmeliyiz kavramları, mevcut zamanı iyi işlerle geçirmeyi ifade etmektedir. Bu durumda önemli olan nokta, saati yönetmek değil, kendimizi o zaman içinde yönetebilmektir. Zaman yönetimi tabirinin içeriği de esasında bizim elimizde olan "an"ın yönetilmesidir. Konuyla ilgili güzel söz "Saatin kendisi mekân, yürüyüşü zaman, ayarı insandır" şeklinde olup konuyu veciz şekilde ifade etmektedir (Fidan, 2011:49). Zaman yönetimi, diğer kaynakların yönetiminde olduğu gibi analizlerden ve planlamadan yararlanmayı gerektirir. Zaman yönetimi prensiplerini anlamak ve uygulamak için, sadece zamanın nasıl kullanılacağını bilmek yetmemektedir. Etkin yöneticiler çalışmaya başlamak ve sürdürebilmek için çalışma sebeplerini belirlemeli, amaçlarını saptamalı, zamanlarını öncelikleri doğrultusunda düzenlemeli, çalışmak için kendilerini düzenlemeli, çalışma ve başarı konusundaki endişelerini ve olumsuz düşüncelerini ortadan kaldırmalıdır (Batlaç, 1999: 88).

Örgütte temel işlevlerinden biri faaliyetleri ve fiziksel kaynakları örgütleme olan bir yönetici, bunları etkin bir biçimde yerine getirebilmek için, önce kendini ve kendi faaliyetlerini örgütleyebilmelidir. Bunun için kullanışlı bir çalışma alanı ve ortamı, düzenli bir masa, etkili iletişim ve iyi bir dosyalama sistemine önem vermelidir (Can, 2005:361).

Yönetici önem sırasına göre yaptığı işler sırasında, iş bitmeden bölünmemeye özen göstermelidir. İşte belirli bir tempo yakalandığında iş bitene kadar başka bir işin araya girmesine izin vermemelidir. Yöneticiler bölünmeye neden olan telefon, toplantı ve benzeri konularda yitirilen zamanının bilincinde olmalıdırlar (Taner, 2005:70).

2. ZAMAN VE KÜLTÜR

Zaman ancak değişen tecrübelerle öğrenilebilen bir kavramdır. Zamanın değişik yönleri hakkındaki norm, tutum ve değerler kültürden kültüre farklılık göstermektedir. Bu farklılık, bir taraftan da bu kültürlerin geçmişe, bugüne ve geleceğe yönelik tutumlarına diğer taraftan da işi zamanında tamamlama, dakik olma, hız ve ritim anlayışına, ulaştığı teknolojinin düzeyine ve toplumun karmaşıklığına göre farklı

önem ve anlam kazanmaktadır (Akgemci, 2009:13). Araştırmacılar iki küresel zaman yaklaşımı tanımlamışlardır. Doğal olarak bunlar, genel davranışları ortaya koyar ancak istisnalar her kültür için söz konusudur. Bununla birlikte, kültürlerle ilişkin farklı yapılar da sürekli değişim içerisinde. Örneğin batı dünyası, gelişmekte olan ülkelerde insanların doğrusal olmayan, birbirinin içine geçmiş çoklu görevleri nasıl gerçekleştirdiklerini öğrenmektedir. Bazı ülkeler ve bölgeler ise karma yaklaşımlar sergilemektedirler (Pınar, 2009:228).

Farklı kültürlerin zaman kavramına yaklaşımı belirgin bir biçimde birbirlerinden farklılaşmaktadır. Ancak, kültürler adına ortak olan bir şey varsa, o da kültürlerin zamanı optimum bir şekilde kullanma konusunda ortak bir ihtiyaç içerisinde olduğudur (Akgemci, 2009:16).

3. ZAMAN TUZAKLARI

Zamanı verimli kullanma açısından karşılaşılan engeller ya da kesintilerin varlığıdır. Kararsızlık, sorumsuzluk, hedeflerin belirsizliği, önceliklerin karşılaştırılmaması, oyalama, erteleme, ayrıntılara boğulma, yetersiz personel, araçların yetersizliği, gereksiz toplantılar, sık ziyaretler, dağınık masa düzeni, acelecilik, yarıda bırakılan işler, hayır diyememek, aşırıya kaçan iletişim ve denetim eskilliği gibi unsurlar başlıca zaman tuzakları olarak ifade edilebilir (Efil, 2010: 128).

Zamanı etken kullanabilmek için öncelikle amaçların belirlenmesi gerekmektedir. Hedefler, bireyi amacına ulaştırırsa önemlidir ve zamanın doğru kullanılması ile eşdeğerdir. Belirlenmiş bir amaca ulaşmak için gerçekleştirilebilir hedeflerle çalışmak, ertelenebilir ve vazgeçilebilir işler arasında hedefe uygun zekice seçimler yapma olanağını yaratır. Bu seçimler, zamanı iyi organize etmek ve doğru programlayabilmektir (Örücü, 2009:126). İşleri yaparken öncelik ve önem sırasına dikkat etmemek, acil işlerle önemli işleri birbirine karıştırmak plansızlığın bir sonucudur. Zaman ile ilgili sorunların pek çoğundan kaçınan bireyler dahi eğer öncelikleri belirlemeyi bilmiyorlarsa, olmaları gerektiği kadar verimli olamazlar. Herhangi bir bireyin edinebileceği en önemli zaman yönetim becerilerinden biri öncelikleri bilmek ve bunları sıralayabilmektir (Kıngır, 2007:51). Zamanı iyi yöneten bir yönetici "hayır" demeyi bilmelidir. Ama yöneticiler genellikle bu sözü sevmediklerinden pek çok işin ufak bir parçasıyla ilgilenirler; sonuç olarak hiçbir işi tam olarak bitiremezler. Etkili zaman yönetiminde ilk altın kural, "başlanmış işi bitirmektir". Yarım kalmış iş boşa harcanmış zaman demektir (Can, 2005:361).

Erteleme zaman kaybettirici bir davranış olmakla birlikte, öncelikli bir etkinliğin daha az önceliği olan bir diğer etkinlik ile değiştirilmesi olumsuz erteleme ya da işi ağırdan alma olarak ifade edilir (Kıngır, 2007:57). Erteleme zaman hırsızdır. Diğer bir ifadeyle erteleme bireyin zamanını çalar. Yapılacak işleri ertelemek; yöneticileri hedeflerine ulaşmaktan alıkoyan, yarını baskı altına alan ve strese, bozulan ilişkilere ve sonuç olarak saygınlık kaybına yol açan, alışkanlığa ve yaşam biçimine dönüşen bir özellik taşır (Akatay, 2009:134).

4. YÖNTEM

Çalışmada nitel araştırma yöntemi benimsenmiştir. Milli Eğitim Bakanlığı, Milli Kütüphane Genel Müdürlüğü tarafından hazırlanan (1992) Türk Atasözleri ve Deyimleri I-II adlı araştırma- inceleme eseri (10. 730 Adet atasözü ve deyim) içerik analizi yapmak üzere seçilmiştir. İçerik analizinde kelimeler, kavramlar, paragraflar inceleme konusu yapılabilmektedir. Bu amaçla, zaman ve zaman yönetimiyle ilgili olduğu belirlenen, zaman, zaman planlama, yetki devretme, zamanı etkin kullanma, işi bir kere ve doğru yapma vb. gibi kavramların atasözlerinde ne derece kullanıldığı tespit edilmeye çalışılmıştır.

Çalışmanın başlıca kısıtlarından biri araştırma yönteminden kaynaklanmaktadır. Nitel araştırma yöntemleri nicel yöntemlere göre sübjektif değerlendirmelere daha açık araştırma yöntemleridir. İkinci bir kısıt olarak ise, araştırmacının kavramlara bakış açısı olarak değerlendirilebilir.

5. ARAŞTIRMA BULGULARI

10.730 atasözü ve deyim incelenmesinde toplam 154 atasözü veya deyim zaman yönetimi kavramıyla ilişkili olduğu tespit edilmiştir. Atasözlerinin zamanın daha iyi nasıl kullanılacağı, zaman tuzaklarıyla ilişkilendirilerek sınıflaması yapılmıştır. Elde edilen sonuçlar Tablo 1'de sunulmuştur.

ZAMAN TUZAKLARI	ALGI TÜRÜ							
	Olumlu Bakış Açısı		Olumsuz Bakış Açısı		Nötr		Toplam	
	Adet	%	Adet	%	Adet	%	Adet	%
Acele davranmamak	18	11,69	13	8,44	-	-	31	20,13
Ertelememek	66	42,86	3	1,95	-	-	69	44,81
Kendini tanımak	7	4,55	-	-	-	-	7	4,55
Planlama yapmak	12	7,79	-	-	-	-	12	7,79
Yetki devretmek	4	2,60	-	-	-	-	4	2,60
Öncelikleri belirlemek	4	2,60	-	-	-	-	4	2,60
Nötr/yansız kavramlar	-	-	-	-	27	17,53	27	17,53
Toplam	111	72,08	16	10,39	27	17,53	154	100,00

5.1. Zaman Yönetimine Olumlu Bakan Atasözleri ve Deyimler

Çalışma kapsamında toplumumuzun düşüncelerini, yaşayışını, alışkanlıklarını yansıtan atasözleri zaman yönetimi açısından incelemiş, 111 atasözü ve deyim (%72 oranında) zamanının önemi ve iyi kullanılması

gerektiği şeklinde yorumlanmıştır. Örneğin, acele etmeyle ilgili atasözleri ve deyimlerde, düşünüp taşınmadan yani planlama yapmadan yapılan işlerin sonucunun çok daha kötü olacağı ifade edilmektedir. Aşağıda, yer kısıtı dolayısıyla zaman yönetimi kavramına olumlu olarak bakan atasözü ve deyimlerden bazı örnekler verilmiştir.

Ağaç yaş iken eğilir.

Acele işe şeytan karışır.

Acele işin sonu pişmanlıktır.

Zaman sana uymazsa, sen zamana uy.

Kışın geleceğini yazdan düşünmek gerek.

Bir işi bitirmeyince bir işe koşma.

Bugünkü işini yarına koyma.

Demir tavında dövülür.

Terazi var tartı var her şeyin bir vakti var.

Her şey vaktiyle olur, horoz bile vaktinde öter.

Zamanı iyi kullan ki, sonra kısalığından şikâyet etme.

5.2. Zaman Yönetimine Olumsuz Bakan Atasözleri ve Deyimler

Araştırmamız kapsamında incelenen atasözlerinin % 10,39'u zamanı etkin kullanmayı pek de önemsememiştir. Düşünüp plan yapmaya gerek olmadığını, işlerin ertelenebileceğini teşvik eden atasözlerimiz bu grupta yer almaktadır. Örneğin;

Bugünün yarını var yarının bir başka günü var.

İyi iş altı ayda çıkar.

Erteye kalan kazadan korkma, gibi atasözleri zamanın çok olduğunu, işlerin ötelenebileceğinden bahsetmektedir.

5.3. Zaman Yönetimi Konusunda Nötr/Yansız Atasözleri ve Deyimler

Zaman yönetimi ile ilgileri kesin olarak olumlu veya olumsuz olarak değerlendirilemeyen bu tip atasözleri ve deyimleri yansız/nötr olarak düşünülmüştür. Bu kavramlar zaman yönetimi ile ilgili kavramların %17,53'ünü oluşturmaktadır.

SONUÇ

Stoklanması mümkün olmayan bir kavram olan zaman, yukarıda teorik arka planda açıklandığı üzere kültürel unsurlardan önemli ölçüde etkilenmekte ve toplumların zamana atfettikleri önem farklılaşmaktadır. Genel olarak batı kültürlerinde zaman daha fazla önem atfedilmektedir. Bunun bir sonucu olarak batı toplumlarında zaman kaybettirici olay ve uygulamalara çok daha duyarlı bir yaklaşım söz konusudur ve zaman kaybettirici uygulamalar sempatiyle

bakılmaz. Doğu kültüründe ise zaman kavramına çok fazla riayet edilmediği ve işleyişte bir yavaşlık, plansızlık ve işleri olurlarına bırakma gibi bir algı söz konusudur.

Bu çalışmada gerek işletmecilik uygulamalarında ve gerekse günlük hayatımızda önemli bir değer olan "zaman" çok farklı bir şekilde tahlil edilmiş ve Türk atasözlerinde zamanın kıymetli olduğu, değerlendirilmesi gerektiğini ifade eden atasözleri ve deyimlerin –her ne kadar uygulamada karşılığı yok ise de- daha fazla olduğu tespit edilmiştir.

KAYNAKÇA

1. AKATAY, Ayten (2009), "Zamanın Etkin Kullanılmasını Sağlayan Davranış ve Yöntemler", Editörler: ŞİMŞEK, M.Ş., A. Çelik, ve A. Soysal, *Zaman Yönetimi ve Yönetimsel Zamanda Etkinlik*, Gazi Kitabevi, s.107-180.
2. AKATAY, Ayten (2003), "Örgütlerde Zaman Yönetimi", *Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, Sayı 10, s.281-297
3. AKGEMCİ, Tahir (2009), "Zaman Kavramı ve Kapsamı", Editörler: ŞİMŞEK, M.Ş., A. Çelik, ve A. Soysal, *Zaman Yönetimi ve Yönetimsel Zamanda Etkinlik*, Gazi Kitabevi, s.2-23.
4. CAN, Halil (2005), *Organizasyon ve Yönetim* 7. Baskı, Siyasal Kitabevi Ankara.
5. FİDAN, Yahya (2011), "Özel Sektör Ve Kamu Yöneticilerinin Zaman Yönetimi Davranışlarının Karşılaştırılması", *Adıyaman Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, Yıl 4, Sayı 6, Haziran, s.47-74.
6. KINGİR, Said (2007), *Yönetimsel Anlamda Zamanın Etkin Kullanımı ve Bir Araştırma*, Gazi Kitabevi Ankara.
7. ÖRÜCÜ, E., M. Tikici, A. Kanbur (2007), "Farklı Sektörlerde Faaliyet Gösteren İşletmelerde Zaman Yönetimi Üzerine Ampirik Bir Araştırma: Bursa İli Örneği", *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, Cilt 6, Sayı 20 s.09-31.
8. ÖRÜCÜ, Edip (2009), *Modern İşletmecilik* 7. Baskı, Gazi Kitabevi Ankara
9. PINAR, A. Haluk (2009), "Zaman Yönetimi Kavramına Yeni Yaklaşımlar", Editörler: ŞİMŞEK, M.Ş., A. Çelik, ve A. Soysal, *Zaman Yönetimi ve Yönetimsel Zamanda Etkinlik*, Gazi Kitabevi, s.223-243.
10. TANER, Bahar (2005), "Zaman Yönetimi", *Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, Cilt 6, Sayı 23, s.67-71.

SİYASİ PARTİ VE HÜKÜMET PROGRAMLARINDA GİRİŞİMCİLİK VE İNOVASYON

Yrd. Doç. Dr. Şaban ESEN
Bartın Üniversitesi,
İİBF, İşletme Bölümü
sesen@bartin.edu.tr

Sabahattin ÇETİN
Bartın Üniversitesi,
Sosyal Bilimler Enstitüsü,
Yüksek Lisans Öğrencisi
scetin@bartin.edu.tr

ÖZET

Bu çalışmanın amacı, girişimcilik ve inovasyon kavramlarına hükümet ve siyasi parti programlarında ne derece yer verildiğini araştırmaktır. Hükümet ve siyasi parti programlarında bu kavramların sıklıkla yer alması, girişimcilik ve inovasyon kavramlarına önem verildiği ve teşvik edileceği şeklinde yorumlanacaktır.

Çalışmada yöntem olarak, sosyal bilimlerde yaygın bir kullanım alanı bulan nitel araştırma yönteminden, veri elde etmede ise doküman analizinden yararlanılmıştır. Çalışma halen TBMM'de temsil edilen 4 siyasi parti (AKP, CHP, MHP, BDP) ile 1983 yılından sonra kurulan 16 hükümetin programlarını kapsamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Girişimcilik, inovasyon, siyasi parti programları, hükümet programları

GİRİŞ

Türk insanının ticaret ile yakın teması, Cumhuriyet'in ilanından sonra olmuştur. Geçmişte bakıldığında Osmanlı İmparatorluğu zamanında Türk tebaanın ticarete sıcak bakmadığı ve hatta küçümsediği ve bu işleri bir lütuf olarak gayri Müslimlere (Yahudi, Rumlar ve Ermeniler) bıraktığı bir gerçektir (Esen, 2011:109; Akın, 2003:32).

Ancak, Cumhuriyetin ilanı ile birlikte Türkiye'de yaşayan azınlıkların ayrılmasıyla Türkler, önceden yapmak istemedikleri ticaret yapma zorunluluğuyla karşı karşıya kalmışlardır. Daha önceden gayri Müslimlerle ortak olarak iş yapan çok küçük bir kesim dışında Türklerin ne tecrübeleri ne de birikmiş sermayeleri vardı. Bu nedenle bu dönemde devletin bir üretici olarak piyasalarda önemli bir tüccar misyonu üstlendiği görülmektedir.

Bu çalışmada, girişimcilik ve girişimcilikle yakın bir kavram olan yenilik (inovasyon) kavramlarına, hükümet programlarında ve şu anda TBMM'de temsil edilen siyasi partilerin programlarında ne derece yer verildiği tespit edilmeye çalışılacaktır. Hükümet ve parti programlarında girişimcilik ve yenilik kavramlarına vurgu yapılması, hükümetin veya siyasi partinin bu alana ilgi duyduğu şeklinde değerlendirilecektir. Ancak bu değerlendirme mutlak bir doğru olarak algılanmamalıdır. Çünkü, sadece Türkiye'de değil diğer ülkelerde de siyasi parti ve hükümetlerin programlarıyla ortaya koydukları icraatlar çeşitli nedenlerle uyuşmayabilmektedir. Bir diğer ifade ile hükümetlerin ve siyasi partilerin bu konudaki değerlendirmelerini söyledikleri ile değil yaptıklarıyla değerlendirmek daha doğru

olacaktır. Ancak girişimcilik ve yenilikle ilgili kavramları programlarında yer vermeleri, bu konuyu önemsedikleri ve ilerisi için bir ışık niteliğinde değerlendirecektir.

1. HÜKÜMET VE SİYASİ PARTİ KAVRAMLARI

Siyasi partiler ve hükümetler demokratik hayatın en önemli unsurlarındandır. Bu kavramlar hakkında aşağıda kısaca bir bilgilendirme yapılmıştır.

1.1. Hükümet

Türk Dil Kurumu sözlüğünde hükümet; “Devlet işlerini yürütmekle görevli kuruluşlar ve kişiler, toplum bireylerinin iç ve dış güvencelerini ve birbirleriyle ilişkilerini sağladığı gibi onların her tür gereksinmelerini karşılayan bir ya da birkaç kişiden oluşan yasal ya da geleneksel yönetici güç” olarak tanımlanmıştır.

1.2. Siyasi Parti

Siyasi parti; Halkın desteğini kazanmak suretiyle devlet mekanizmasının kontrolünü ele geçirmeye veya sürdürmeye çalışan sürekli ve istikrarlı bir örgüte sahip siyasal topluluktur.

Siyasi partiler, günümüz siyasal yaşamında bireylerin oy verme yoluyla ülke siyasetini, kamu politikalarını belirleme konusundaki demokrasinin özünden gelen olağan yetkilerini kullanabildikleri birer mekanizmadırlar (Duverger,1993).

Siyasi partiler, bir program çerçevesinde siyasal kararları etkilemek ve bu amaçla siyasal iktidarı ele geçirmek üzere örgütlenmiş kuruluşlardır (Kışlalı, 2004).

2. GİRİŞİMCİ VE GİRİŞİMCİLİK KAVRAMI

Girişimcilik ve girişimci terimlerinin genel kabul gören, tatminkar bir tanım ve açıklaması bugüne kadar yapılamamıştır. Çeşitli yazar ve kuramcılar tarafından verilmiş bulunan pek çok girişimcilik ve girişimci tanımlarının, farklı yaklaşım, anlayış ve deneyimler sonucu kavram ve içerik olarak benzer olmadıkları görülmektedir(Gürol,2006:3). Buna karşın girişimci ile ilgili tanımların ortak noktası, girişimcinin başkalarının göremediği fırsatları görüp, onları birer iş fikrine dönüştürebilmesi ve bir de risk almaya yatkınlığıdır (Çelik ve Akgemci,2010:15).

Fillis ve Rentschler (2010:50) girişimciliği, toplum ve iş çevresi için değer yaratma süresi, Garcia ve diğerleri (2007:2) yeni organizasyonlar kurmak yoluyla yeni ekonomik aktiviteler yaratmak ve fırsatları keşfetmek olarak açıklamaktadırlar.

Schumpeter (1961) girişimciliği iş dünyasına ilişkin kararlar alma düzeyinde beliren bir zihniyet biçimi olarak görmüştür. Bu zihniyetin en önemli özelliği, yenilik peşinde koşma ve yenilikler getirebilmedir. Girişimci var olan olanakları harmanlayarak yeni bileşimlere gidebilen, yeni bileşimler oluşturabilen kişidir. Ortaya atılan yenilikler ilgili sanayi dallarında var olan dengeleri ve durgunluğu kırarak kıpırdanmalar ve sıçramalar meydana getirirler (Özal,2009:5).

3. İNOVASYON KAVRAMI

Gelişen ve değişen günümüz ekonomisinde en önemli rekabet aracı haline gelen inovasyon (yenilik) kavramı hakkında çeşitli tanımlar yapılmaktadır. İnovasyon, “Bilimsel araştırmadan icada, geliştirmeye ve ticarileştirmeye kadar yeni bir ürün veya üretim süreci yaratmaktaki tüm faaliyetler”, “Bir fikri satılabilir, yeni ya da geliştirilmiş bir ürün ya da mal ve hizmete dönüştürmek”, “Yaratıcılığın toplumsal yaşama aktarılması”, “Yaşam ile yeni bir ilişkinin meydana getirilmesi”, “Teknik, endüstriyel ve ticari adımlar bütünü”, ve “Teknolojik değişimin parçası” olarak tanımlanmıştır (Özgün,2009:152).

4. YÖNTEM

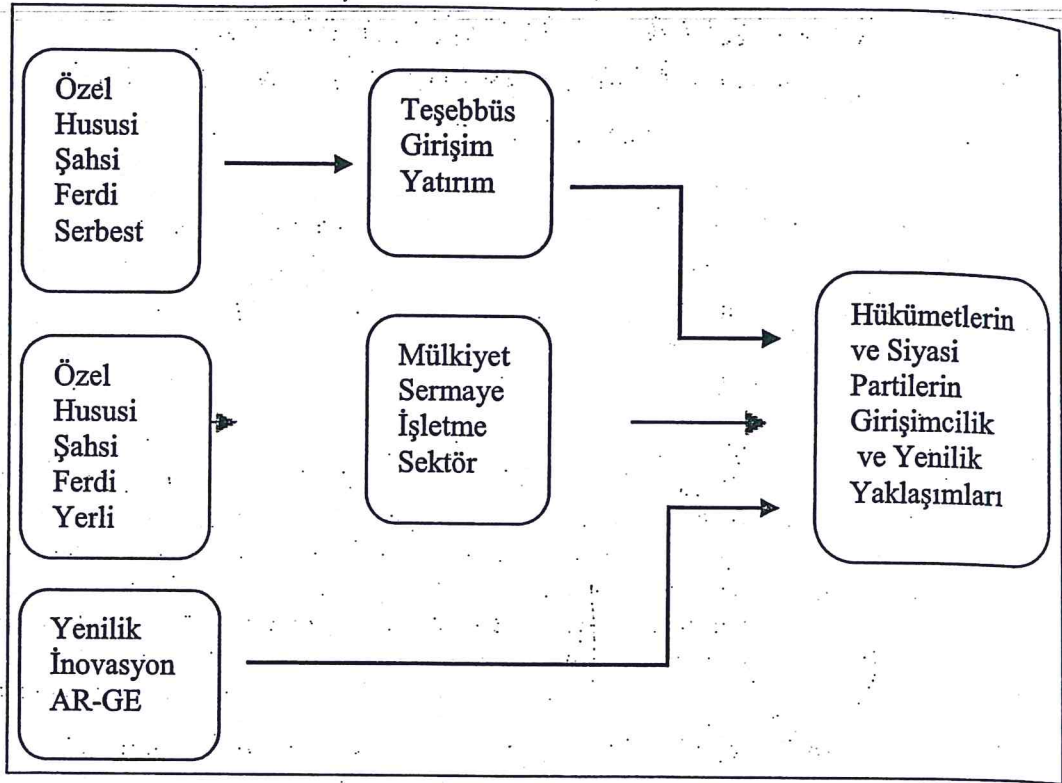
Bu çalışmada, sosyal bilimlerde önemli bir kullanım alanı olan nitel araştırma yöntemi benimsenmiştir. Veri elde etmede içerik (doküman) analizinden yararlanılmıştır. İçerik analizi, dokümanların, mülakat dökümlerinin ya da kayıtlarının karakterize edilmesi ve karşılaştırılması için kullanılan bir tekniktir (Altunışık vd., 2010:322). İçerik analizinde, kelimeler, cümleler, paragraflar ve temalar inceleme konusu yapılabilir.

Pozitivist yaklaşımda, katı bir deneycilik egemen olduğundan ve akıl önemli ölçüde geri plana atıldığından, gerçek bilgiye sadece gerçek ölçmeye dayalı yollarla ulaşılabileceği, dolayısıyla sayısal verilere dayalı analizler dışındaki yollarla yapılacak yorumlamalarla gerçek bilgiye ulaşılamayacağı kabul edilmektedir (İslamoğlu, 2009:8).

Bu durum, nitel araştırmaların geçerlilik ve güvenilirliğini sorgulanır hale getirmektedir. Geçerliliği özetle araştırma sonuçlarının doğruluğu şeklinde tanımlayabiliriz. Güvenirliği ise, araştırma sonuçlarının tekrar edilebilirliği şeklinde tanımlamak mümkündür (Yıldırım ve Şimşek, 2011:255-259).

5. BULGULAR

Araştırmanın modeli Şekil 1’deki gibi ifade edilebilir. Çalışmada teşebbüs, girişim ve yatırım kavramlarını niteleyen özel, hususi, şahsi, ferdi ve serbest kelimelerinin bileşimi (özel teşebbüs, ferdi girişim vb. gibi) belirlenerek ilgili parti programında arama yapılmıştır. Aynı şekilde mülkiyet, sermaye, işletme ve sektör kavramları da kendilerini niteleyen özel, hususi, şahsi, ferdi ve yerli kavramlarıyla nitelendirilerek (ferdi mülkiyet, özel sektör, yerli sermaye vb. gibi) programlar taranmıştır. Böylece hükümet veya parti programlarında bu kavramların kullanım sıklıklarına ulaşılmaya çalışılmış ve bu eşleştirmeler sonucunda Tablo 1 ve Tablo 2’deki verilere ulaşılmıştır.

Şekil 1: Araştırma Modeli

Tablo 1'de de görüldüğü üzere, 1983 yılından sonra kurulan hükümetlerin programlarında yenilik veya ar-ge konusu çok fazla yer almamıştır. Bu kavram en fazla (23 kez) III. Erdoğan Hükümeti programında kullanılmıştır.

Girişimcilik konusunun ise tüm hükümetlerin programında yer aldığı görülmekle beraber sırasıyla, I. Özal Hükümeti, VII. Demirel Hükümet, III. Yılmaz Hükümeti, Gül Hükümeti, II. Erdoğan Hükümet ile III. Erdoğan Hükümeti programlarında daha fazla kullanıldığı tespit edilmiştir.

Tablo 1:Hükümet Programlarında Girişimcilik ve Yenilik

HÜKÜMETLER 1983-2011	GİRİŞİMCİLİK VE YENİLİKLE İLGİLİ KAVRAMLAR											
	Özel	Hususi	Şahsi	Ferdi	Serbest	Özel	Hususi	Şahsi	Ferdi	Yerli	Inovasyon/Ye nilik/AR-GE	TOPLAM
	TEŞEBBÜS/ GİRİŞİM/ YATIRIM					MÜLKİYET/ SERMAYE/ İŞLETME /SEKTÖR						
45- I. Özal Hükümeti (13.12.1983-21.12.1987)	21					21					0	42
46- II. Özal Hükümeti (21.12.1987-09.11.1989)	12					11					0	23
47- Akbulut Hükümeti (09.11.1989-23.06.1991)	11					11					0	22
48- I. Yılmaz Hükümeti (23.06.1991-20.11.1991)	9					10					0	19
49- VII. Demirel Hükümeti (21.11.1991-25.06.1993)	7					23					0	30
50- I. Çiller Hükümeti (25.06.1993-05.10.1995)	9					8					0	17
51- II. Çiller Hükümeti (05.10.1995-30.10.1995)	4					11					1	16
52- III. Çiller Hükümeti (30.10.1995-06.03.1996)	5					2					0	7
53- II. Yılmaz Hükümeti (06.03.1996-28.06.1996)	11					18					2	31
54- Erbakan Hükümeti (28.06.1996-30.06.1997)	4					5					2	11
55- III. Yılmaz Hükümeti (30.06.1997-11.01.1999)	15					19					0	34
56- IV. Ecevit Hükümeti (11.01.1999-28.05.1999)	0					0					0	0
57- V. Ecevit Hükümeti (28.05.1999-18.11.2002)	3					3					0	6
58- Gül Hükümeti (18.11.2002-14.03.2003)	15					22					1	38
59- Erdoğan Hükümeti (14.03.2003-29.08.2007)	7					19					2	28
60- II. Erdoğan Hükümeti (29.08.2007-12.06.2011)	15					23					7	45
61- III. Erdoğan Hükümeti (12.06.2011-)	17					51					23	91
TOPLAM	165					257					38	460

Halen TBMM'de temsil edilen siyasi partilerin programları incelendiğinde ise, hem girişimcilik hem de yenilik kavramlarının en fazla (210 kez) Cumhuriyet Halk Partisi programlarında yer aldığı, Milliyetçi Hareket Partisi programında bu kavramların 121 kez kullanıldığı Adalet ve Kalkınma Partisinin programında 108 kez kullanıldığı ve son olarak ise Barış ve Demokrasi Partisinin programında ise 15 kez kullanıldığı tespit edilmiştir.

TBMM TEMSİL EDİLEN SİYASİ PARTİLER (Partiler TBMM milletvekili sayısına göre sıralanmıştır)	GİRİŞİMCİLİK VE YENİLİKLE İLGİLİ KAVRAMLAR											
	Özel	Hususi	Şahsi	Ferdi	Serbest	Özel	Hususi	Şahsi	Ferdi	Yerli	Inovasyon/ Yenilik/AR-GE	TOPLAM
	TEŞEBBÜS/GİRİŞİM/ YATIRIM				MÜLKİYET/SERMAYE/ İŞLETME /SEKTÖR							
ADALAET VE KALKINMA PARTİSİ	37				66				5			108
CUMHURİYET HALK PARTİSİ	64				86				60			210
MİLLİYETÇİ HAREKET PARTİSİ	47				51				23			121
BARİŞ VE DEMOKRASİ PARTİSİ	3				12				0			15
TOPLAM	151				215				88			454

Tablo 2:Parti Programlarında Girişimcilik ve Yenilik

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bu çalışma ile, günümüzde kalınmanın ve ilerlemenin en önemli iki kavramı olan “girişimcilik” ve “inovasyon/yenilik” kavramlarının hükümetlerin ve siyasi partilerin bu konuya bakışlarını yansıtacağı varsayımı ile bu kavramları programlarında ne derece sık kullandıkları araştırılmıştır. Bu durum, bu kavramları en fazla kullanan parti veya hükümetlerin bu alanda en iyi uygulamaları veya yasal düzenlemeleri yaptıkları anlamına gelmez. Bu durumu araştırmak ise ayrı bir çalışmanın konusunu oluşturur.

KAYNAKLAR

1. ALTUNIŞIK, R., R. Coşkun, S. Bayraktaroğlu ve E. Yıldırım (2010), *Sosyal Bilimlerde Araştırma Yöntemleri*, 6. Baskı, Sakarya Yayıncılık, Sakarya.
2. AKIN, H. Bahadır (2003), “Türkiye’de Girişimcilik ve Memurluk Üzerine Mustafa Suphi ve Prens Sabahattin’den Mülhem Bir Analiz”, *Piyasa*, Bahar/Yaz, Sayı: 6-7, Sayfa: 29-55.
3. ÇELİK, Adnan ve Tahir Akgemci (2010), *Girişimcilik Kültürü ve Kobiler*, 3. Basım, Gazi Kitabevi, Ankara.
4. DUVERGER, Maurice (1993), *Siyasi Partiler*, Çev., Ergun Özbudun, 4. Baskı, Bilgi yayınevi, Ankara.
5. ESEN, Şaban (2011), “Orhan Pamuk’un Cevdet Bey ve Oğulları Romanında Girişimcilik Olgusu (Türk Romanında Sosyal Meseleler içinde. Ed. Ensar Yılmaz)”, *Başka Yerler*, s. 105-125.
6. FILLIS, Ian ve Ruth, Rentschlerthe (2010), “Role Of Creativity In Entrepreneurship: Cosepts, Theory and Perspective”, *Journal of Enterprising Culture*, Vol. 18, No. 1 Sayfa:49–81.

7. GARCIA, Á. C., D. Ribeiro ve S. Roig (2007), *Entrepreneurship: Concepts, Theory and Perspective*, Springer, New.york.
8. İSLAMOĞLU, A. Hamdi (2009), *Sosyal Bilimlerde Araştırma Yöntemleri*, Beta basım-yayım, İstanbul.
9. KIŞLALI, Ahmet Taner (2004), *Siyaset Bilimi*, Anadolu Üniversitesi Yayınları, Eskişehir .
10. ÖZAL, Perçin Harun (2009), *Türkiye’de Girişimcilik Teşvikleri ve Yeterliliği Ankara’da Bir Araştırma*, Basılmamış Yüksekisans Tezi, Dumlupınar Üniversitesi, Kütahya.
11. ÖZGÜN, Mahmut (2009), “Bir Rekabet Stratejisi Olarak Yenilik”, *Çerçeve Dergisi*, Yıl:17, Sayı:52.
12. Siyasi Partiler Kanunu, Kanun numarası: 2820, Kabul Tarihi: 22.04.1983.
13. YILDIRIM, Ali ve Hasan Şimşek (2011), *Sosyal Bilimlerde Nitel Araştırma Yöntemleri*, 8. Basım, Seçkin Yayıncılık, İstanbul.

